

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Sa[n]ctarum feminarum paupertas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Patriarcha Ioannes Eleemosynarius centum numismata dare voluit. *Dei autem amicus ille verè monachus, non passus aliquid accipere ex eis, dignum memoria verbum ad Patriarcham locutus est dicens: Ego hoc non postulo, Domine; Monachus enim si fidem habet, horum non indiget: Si autem horum eget, fidem non habet.* Quo audito, S. ille Præsul tantò impensius monachos posthac honoravit, multoque maiore animi affectu hospitio excepit.

Leontius in
vita S. Ioanis
Eliem. c. 231

Paupertatem suam in emineus, & nostro quoque sæculo imitandum perduxerunt fastigium S. Basilii, S. Benedictus, S. Bernardus, S. Dominicus, S. Franciscus, S. Ignatius, & alij quàm plurimi. S. Franciscus hanc virtutem vsque ad eò censuit esse admandam, ut eam quasi sponsam sibi suisque etiam desponsarit. Et sæpe à fratribus rogatus, *Quanam virtus maximè nos Christo commendaret, gratosq; faceret?* cum iubilo respondit: *Paupertas, hac est enim via salutis, humilitatis fomes, perfectionis radix, que fructus nobilissimos, eosq; multiplices producit, sed occultos, & paucis cognitos.* Huius virtutis amore inflammatus, Romæ ad SS. Petri & Pauli sepulchrum, cum lachrymis supplicans, ut se se thesauro paupertatis instruerent, meruit eos, velut viuos intueri, qui eum addito osculo salutantes dixerunt: *F. Francisce, quia hoc petis, quod Christus & Apostoli seruarunt, certiozem te reddimus, tuum desiderium esse exauditum. En thesaurus sancta paupertatis tibi tuicq; affectis perfectè conceditur: ac quicumq; eum capeissent, de regno beatitudinis erunt securi, & à Domino benedicti.* Hinc idem dicitur. *Pauper est typus Christi, qui propter nos egenus factus est, ut nos sua inopia diuites efficeret. Qui ergo pauperi maledicit, Christo maledicit. Ex aduerso pecunia seruis Dei non est aliud, quàm diabolus, & coluber venenosus.* Quae de causa idem S. Franciscus fratribus suis, pro viatico, illum verficulum dare solebat: *Iacta super Dominum curam tuam, & ipse te enutriet.* Possem hîc adducere domestica, de S. Ignatio, de S. Francisco Xauerio & Borgia, de Petro Fabro, de Roderico, de Menesio, de Barcæo, de Gonzaga & alijs, qui heroica virtutis istius facinora ediderunt, sed alius sibi hos pauperes locus vendicat; neque vmquam ex hac silua emergerem, si velim singulos vel stricim attingere.

XI.

Psal. 54. 233

Alterius tamen sexus, & minoris quoque ætatis libet, in hac laude

XII.

laude, mentionem non omittere. Ac ne Marias Ægyptiacas, solo capillitio pallij instar tectas, & radicularum esu pastas; Melanias Romanas immensarum opum contemtrices; Macrinas Gregorio Nysseno fratre dignas, similesque innumeras è cælesti gynæceo huc conuocem, paucis contentus ero. Birgitta vidua à Bonifacio IX. Pontifice Maximo in numerum Sanctorum relata, ac reuelationibus multis illustrata, humilitatis pariter ac paupertatis magistra fuit. *Paupertas voluntaria ad eò illi cordi fuit, ut omnes res & facultates suas cuidam commiserit dispensandas: & quoties aliquid inde vel in suos, vel aliorum usus conuerti cuperet, cum summa humilitate, in nomine IESV Christi id sibi dari peterit, perinde ac si numquam eas possedisset. Solebat autem, in eiusmodi petendis rebus, aliorum, qui cum ipsa erant, utilitatem sua anteferre, & propriam celans indigentiam, orare, ut illis praberentur necessaria, licet ipsa plus ceteris ijs careret, ut se proximum purè diligeret propter Deum.* Duo utilissima hinc fluunt documenta, charitatis vnum, paupertatis alterum. Si enim tantus fuit paupertatis amor, ut vidua hæc sanctissima, vel sua, in nomine IESV Christi peteret, cur quidam erubescunt, in eodem nomine petere stipem alienam? Gloria est, non dedecus, Christi causa fieri mendicum. Deinde, etsi sit ordo charitatis, ut à nobis ipsis incipiamus, quibus plus quàm alijs debemus, in rebus id spiritualibus est intelligendum, aut omnino ad vitam necessarijs: ea autem, quibus carere possumus, ventri negare, atque alijs potiùs concedere, non est charitatem offendere, sed carnalitati anteponeere. Periculosa enim est charitas, cuticulam propriam curare; certa, succurrere alterius necessitati. Reddam hic etiam debitum Elisabethæ testimonium, quæ præclarâ Christianaque operâ, vetustate familiæ suæ dignissima, posteris meritò venit suspicienda. Fuit ea Andreae secundi Pannoniæ regis filia, & Ludouico Landgrauio Turingiæ Principi enupta, quæ inter opes luxuriamque; sæcularis potentia, neque opibus, neque luxu afficiebatur. Quoties ei domi, atque inter domesticos parietes licebat, vilissimum sumebat amictum, moresque ad pauperularum normam, quoad poterat, componebat, dictitans, haud aliter se victuram, si quando, extra alterius arbitrium, sibi degere à Deo concederetur. Illud sanè solenne illi erat, ut quoties ad templum iret, non nisi

Sur. 23. Iulij.

Conrad. in
vit eius. Ful-
gof. lib. 4.
tom. 4. Ma-
rini. lib. 1. c. 3.

inter

inter infimæ sortis feminas confidendi locum caperet; in oculis omnium professa, desiderare se in illarum numero esse, quarum consortio tam studiosè ambiret. Quare marito per mortem ablato, quidquid possedit, inter pauperes distribuit: & quia opes non magni æstimabat, parvi æstimavit fortunas duntaxat se Christi amore impendisse, se etiam seruitio miserorum consecrauit. Hanc ob causam amplum diuersorium ædificauit, in quod grandem pauperum ægotantium turbam congregauit, cui ipsa, noua Martha, diligenter ministravit. Ab hoc tam pio, sed, vt putabatur, nimis abiecto munere, voluit eam parens in Pannoniam reuocare. Sed illa gnara æstimare pretium paupertatis, regno inopiam præposuit, sceptro quouis iudicans pretiosorem esse Christi seruitutem. Ob quam virtutem eam Deus inter sanctos suos esse voluit, clarissimisque miraculis, per eam patratis, testatus est, eam rectè atque sapienter egisse. *Quia melius est medicum iusto, super diuitias peccatorum multas.* Euphrasia, pietatis odore tracta, sæpius quoddam cœnobium sacrarum virginum visitare solebat. *Quodam die rogabat Abbatissam & priores monasterij dicens eis: Parua benedictionem volo absque terrore vestro præbere, redditum auri viginti, aut triginta librarum, vt oreris pro ista famula vestra, & pro Antigono patre eius. Cui Abbatissa respondit: Domina mea matrona, ancilla tua non egent redditibus, neque pecuniam concupiscunt. Propterea namque omnia reliquerunt, & cuncta despiciunt in hoc saculo, vt æternis bonis frui mereantur: & nihil possidere volunt, ne caelesti regno priuentur. Verè virilis & generosi animi femina, quæ dum possessiones potuit contemnere, Deum possedit. Generosi enim magniq; animi est, nihil admirari, præter Deum, ait S. Cyprianus.*

Huic heroidi par fuit S. Clara, quæ cum esset nobilis & opulenta, sua omnia distribuit in pauperes, Ordinemque pauperum Religiosarum instituit. In qua paupertati spiritus, quæ veræ humilitas est, & paupertas rerum omnium conueniebat. Primus, inquit author vitæ iussu Alexandri Pontificis Maximi conscriptæ, in suæ conuersionis initio, paternam hereditatem qua ad eam peruenerat, detrabi fecit, sibiq; de pretio nihil reseruans, totum pauperibus erogauit. Hinc, saculo foris relicto, mense intus ditata post Christum, sine saculo, exonerata, percurrit. *Tantum deniq; cum sancta paupertate fœdus inijt, amoremq;*

Psal. 36.

In vita S. Euphrasie, apud Rosveid. l. 1. vit. 55, PP.

XIII.

Sur. 12. Augustic. 9.